

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

23 sönd. efter tref.

”Förlåtelse utan gräns”

1 Mos 50:15-21

2 Thess 3:1-5

Matt 18:15-20

Ps: 43, 230, 258:5-7, 538

Ska man finna sig i allt? ”Vända den andra kinden till” heter det ju, något som Jesus själv säger i början av Matteus. Ska vi då som kristna bara acceptera att bli dörrmattor och stillatigande ta emot alla möjliga oförrätter?

Nej, idag så lägger Jesus tonvikten lite annorlunda. Här betonas vikten av att den som blivit drabbad av någon oförrätt också har rätt till upprättelse. ”Om din broder har gjort dig någon orätt” börjar han. Vi kan alla bli illa behandlade, detta är något vi ska ta på allvar, vi ska erkänna det, även för oss själva och inte låtsas som om det inte var så farligt.

Och vad är då Jesus råd? Vad ska du göra om du upplever att du blivit illa behandlad? Jo, ”gå och ställ honom till svars i enrum”. Det finns mycket klokhet i detta. Till att börja med kan ju allt ha handlat om ett missförstånd! Den andre kanske inte alls menade det som du trodde att han menade. Allt var kanske inbillning från din sida, det är en möjlighet som man inte bör släppa.

Och om det var så, vad skönt då att du talade med personen direkt innan det hunnit bli en stor sak av det hela. Och att du gjorde det i enrum, inte konfronterade personen inför andra.

Jag är övertygad om att minst 90 % av alla oförrätter kan redas upp här: mellan fyra ögon. Där får du en chans att berätta hur du kände och upplevde det, och den andre får en chans att förklara sig. Även om det inte var ett missförstånd så kanske den andre inte förstod att du skulle ta illa vid dig. Då var det ju bra att du talade om detta i enrum.

Risken med att offentligt konfrontera någon är att det så lätt går prestige i saken. Då går naturligtvis den andre i försvar och efter det är det hopplöst att nå fram till varandra.

Men det är klart, det krävs mod att börja med att tala med personen i enrum. Det är ju mycket lättare att man börjar prata med andra. Fast då har man allvarligt försvårat möjligheten till försoning.

Vad ska vi då ha för avsikt med att ställa vår broder eller syster till svars? Ska vi göra detta för att ge igen, få ut vår ilska? Sätta den andre på plats så att balansen är återställd? Nej, den avsikt som Jesus vill att vi ska ha kommer fram i nästa mening: ”Lyssnar han på dig har du vunnit tillbaka din broder”. Det är detta som ska vara vårt syfte: att vinna honom tillbaka. För att lyckas med det måste vi också vara beredda att förlåta. Martin Luther King har sagt: ”genom att förlåta våra fiender gör vi dem till våra vänner.”

Och det krävs mod och styrka att förlåta. Annars tänker många tvärtom: det är den som hämnas som är stark medan förlåtelse är ett tecken på svaghet, det gör man bara om man inte har möjligheten att ge igen. Men verklig styrka visar bara den som avstår från hämnden. Man brukar säga förr att vem som helst kan döda men bara kejsaren kan ge liv. Att slå ihjäl någon man inte gillar kräver ingen särskild makt, men bara kejsaren hade makten att benåda en dödsdömd. Att förlåta är inget tecken på svaghet utan styrka.

Men det kan ju vara så att den andre inte vill ha min förlåtelse. Då vi inte kommer någon vart i vårt samtal mellan fyra ögon. Även Jesus är inne på detta: det kan komma ett läge då vi behöver blanda in andra, men det ska aldrig vara vårt förstahandsalternativ. Men att tala med andra betyder alltså inte att man far med skvaller. Fortfarande är det inte fråga om att gå ut offentligt med tvisten.

”Vill han inte lyssna så ta med dig en eller två till” säger Jesus. Vad det handlar om är att få en utomståendes bedömning. När man själv är involverad i en konflikt så ser man sällan klart. Man överdriver lätt den andres roll och förminskar sin egen. Men med en eller två oberoende vittnen så kan de flesta tvister klaras av, dvs det fåtal som inte kan klaras av på tu man hand. Men då är det viktigt att man vidtalar personer som bägge har förtroende för. Att bara ta med sig dem som redan är på ens sida övertygar kanske inte.

Men om alltså inte ens detta hjälper så ska man tala om det för församlingen. Nu låter det som att man ska peka ut den andre inför alla andra. Men det är inte säkert att det är det som avses. Ordet *ekklesia* som betyder församling, betyder ju också kyrka. Att man ska tala med kyrkan kan betyda att man talar med kyrkans ledare, och som Jesus säger: de som har makt att binda och lösa.

De flesta idag vill inte höra talas om förmaningar och tillrättavisningar. Vi lever i en individuell tid där vi förväntas leva våra liv hur vi vill utan att någon lägger sig i det. Men här talar Jesus om att kyrkan kan och ska kunna ha synpunkter, det är inte bara din ensak. Det finns förvisso avarter när det gäller förmaningar från kyrkans sida. Men vi bör också fråga oss om det är av bekvämlighet som man inte agerar även när vi vet att det inte står rätt till. Det är ju alltid lättast att blunda. Men vi människor har ett ömsesidigt ansvar för varandra.

Som allra yttersta konsekvens så säger Jesus att vi kan bli tvungna att betrakta en person som hedning eller tullindrivare, alltså de som stod utanför gemenskapen i Israel. Men när han säger det så får vi inte glömma vem som åt med hedningar och tullindrivare.

Jesus ger apostlarna makten att binda och lösa: ”allt vad ni binder på jorden ska vara bundet i himlen och allt vad ni löser på jorden ska vara löst i himlen.” Kyrkan är mer än en religiös förening. Kyrkan har fått verklig makt att binda eller lösa någon från hennes synder. Det sker vid bikten, både den enskilda och den allmänna i början av högmässan. När någon bekänner sina synder och kyrkan löser henne från detta: ja då har hon blivit vunnen tillbaka. Då är hon åter en i kyrkans gemenskap.